

Het (niet zo) coole leven van
Carrie
Pilby

Caren Lissner

Vertaling Valérie Janssen

Harper
Collins
Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2010 Caren Lissner
Oorspronkelijke titel: *Carrie Pilby*
Vertaling: Valérie Janssen
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Limited
Bewerking: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o

ISBN 978 94 027 2290 1
NUR 285
Eerste druk maart 2017

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Supermarkten geven me altijd een tasje wanneer ik dat niet nodig heb, omdat ik alleen maar een pakje kauwgom of een banaan heb gekocht of chips die al in een zakje zitten, en dan voel ik me schuldig, omdat zij plastic verspillen, maar het tasje zit er al omheen voordat ik in de gaten heb dat ze er eentje pakken, dus dan zeg ik maar niets. In de videotheek vragen ze juist altijd of ik een tasje wil en hoewel ik mijn dvd in theorie best zonder een tasje zou kunnen meenemen, en dat tasje ook weer verspilling is van plastic, heb ik er bij de videotheek wel altijd eentje nodig, omdat ik, om redenen die zo meteen duidelijk zullen worden, vind dat alle dvd's verpakt horen te zijn.

Vandaag werkt die camouflage niet. Vrijwel direct nadat ik de videotheek heb verlaten, zie ik dat Ronald, de mihoenharige angsthaas die in het koffietentje om de hoek werkt, naar me toe komt lopen. 'Hoi, Carrie,' zegt hij met een blik op mijn dvd. 'Wat heb je gehoord?'

Hm. Nu moet ik mijn verhaaltje weer afsteken.

'Dat kan ik je niet vertellen,' zeg ik, 'en daar heb ik een goede reden voor. Misschien wil ik op een dag wel iets heel gênants huren, en dan bedoel ik niet eens per se porno. Het zou een film kunnen zijn die als te kinderachtig wordt gezien voor mijn leeftijd, of iets gewelddadigs, of misschien zelfs wel nazipropaganda, voor onderzoekdoeleinden uiteraard, en de film die ik in mijn hand heb wordt weliswaar als een klassieker beschouwd en is niets om me voor te schamen, maar als ik hem deze keer wel aan jou laat zien, maar dat de volgende keer niet kan, dan weet jij zeker dat ik de volgende keer iets te verbergen heb. Maar als ik jou nooit vertel wat ik heb gehoord, zaait dat voldoende twijfel bij jou over de vraag of ik iets te verbergen heb, zodat het me vrijstaat om porno, tekenfilms, fascistische propaganda of wat dan ook te huren zonder

dat ik bang hoef te zijn dat ik aan iemand moet laten zien wat ik heb gehoord. Hetzelfde geldt ook voor wat ik aan het lezen ben. Ik wil me vrij voelen om een dom romannetje te kiezen, maar ook iets van Dostojevski. Ook wil ik iets kunnen kiezen waarvan nog nooit iemand heeft gehoord. Als mensen vragen: “Wat ben je aan het lezen?” en ik hun de titel van het boek vertel, en het niet Moby Dick is, hebben ze er meestal nog nooit van gehoord, dus dan moet ik het uitleggen, en als het boek goed is, is het niet iets wat ik in twee tellen kan uitleggen, dus dan zit ik vast aan een werkstuk van vijftwintig bladzijden en tegen de tijd dat ik daarmee klaar ben, heb ik geen tijd meer om het boek uit te lezen. Daarom bespreek ik de boeken die ik lees en de films die ik huur nooit met iemand. Je moet het niet persoonlijk opvatten.’

Ronald blijft even knipperend met zijn ogen staan en loopt dan weg.

Zelf vind ik mijn regels volkomen logisch, maar andere mensen vinden ze maar raar. Toch heb ik ze nodig om te kunnen overleven. We leven in een wereld die ik niet helemaal begrijp en die mij ook niet helemaal begrijpt. Anderen vinden me vreemd voor een negentienjarige meisje, of een jonge vrouw, als je heel precies wilt zijn, omdat ik me niet overdreven jong of overdreven meisjesachtig gedraag.

Eerlijk gezegd voel ik me de meeste tijd asexueel, een wandelend stel hersens met een bril, lang, donker haar en een mond dat prima functioneert. Hebben we het over seks als *seks*, in tegenstelling tot *seks*, zoals iedereen tegenwoordig kennelijk wil, dan zou ik zeggen dat mijn gedachten niet zo vaak om seks draaien en dat ik nooit gek op jongens ben geweest toen ik jonger was. Daardoor ben ik anders dan zo ongeveer iedereen. Op de universiteit ben ik twee keer verliefd geweest op een docent en één keer is het zowaar ook iets geworden, maar dat verhaal komt later nog wel. Uiteindelijk vond ik de hele situatie alleen maar erg verwarrend. Een groot deel van de wereld is zo geobse-

deerd door seks dat alleen iemand die vrijwel volledig aseksueel is, beseft hoe extreem en alom verspreid het is. Het is wat mensen het meest van alles bezighoudt, de kern van hun grappen en de drijvende kracht achter hun kunst, en als jouw libido niet even hoog is als dat van anderen vraag je je bijna af of je wel hoort te bestaan. Als seks de wereld draaiende houdt, hoort de wereld dan niet te blijven stilstaan voor de aseksuelen onder ons?

Ik ben een jaar geleden afgestudeerd aan de universiteit, drie jaar eerder dan mijn leeftijdgenoten, en nu breng ik het grootste deel van mijn tijd door in mijn flat in de stad. Mijn vader betaalt de huur. Ik zou wat vaker buiten de deur moeten komen en ik zou ook best een baan kunnen zoeken, maar het ontbreekt me een beetje aan motivatie. Mijn vader zou graag zien dat ik aan het werk ging, maar hij heeft niet het recht om te klagen. Ik herinner hem er regelmatig aan dat het zijn idee was om mij op school drie klassen te laten overslaan, waardoor ik wat betreft kennis altijd tot de besten van de klas behoorde, wat betreft lengte bij de kleinste vijf en wat betreft sociale vaardigheden bij de laatste tweeëntwintig.

Mijn vader is ook degene die me vertelde wat ik altijd de Grote Leugen noem. Net als dat gedoe met die docent is ook dat een verhaal dat ik later nog weleens vertel.

Wanneer ik bij mijn flatgebouw terugkom, vraagt Bobby, de portier, hoe het met me gaat en vervolgens maakt hij gebruik van de gelegenheid om naar mijn achterwerk te loeren. Ik schenk geen aandacht aan hem en klim de trap op naar de ingang. Bobby loert altijd naar mijn achterwerk. Ook is hij te oud om Bobby te heten. Van sommige namen dient de drager na zijn of haar twaalfde verjaardag afscheid te nemen. Sally, bijvoorbeeld. Als jouw naam Sally is, had je die aan het begin van de puberteit moeten veranderen. Volwassen mannen horen geen Joey, Bobby, Billy, Jamie of Jimmy te heten. Harry kan tot hun

tiende en na hun vijftigste, maar niet daartussenin. Mike, Joe en Jim kunnen ze hun hele leven blijven. Tijdens hun tienerjaren kunnen ze geen Bob heten. Stuart, Stefan of Jonathan is toegestaan als ze gay zijn. Christian is niet toegestaan voor joden. Herbert is voor niemand toegestaan. Buddy is heel geschikt voor een beagle. Matt is heel geschikt voor een plat stuk rubber. Fox is heel geschikt voor een vos. Dylan is veel te trendy.

Ik ga naar binnen door de voordeur, de deur van het trappenhuis en de deur van mijn flat. Wanneer ik eindelijk in mijn flat ben, gloei ik nog gigantisch lang na. Flats in New York zijn als potjes pijnstillers: bijna even groot en moeilijk om open te krijgen.

Eén keer per week ga ik naar een therapeut, dr. Petrov. Mijn vader en hij zijn samen opgegroeid in Londen. Ik hoef niet echt naar hem toe, maar ga toch elke week, omdat mijn vader dan tenminste waar krijgt voor zijn geld.

De ochtend nadat ik de dvd heb gehoord, verlaat ik mijn flat om naar Petrov te gaan. Buiten miezert het zacht. De lucht is een nevelige chaos en schuurt langs mijn wangen, en de paar laatste overgebleven blaadjes aan de bomen buigen diep onder het gewicht van de regendruppels tot ze hun dood tegemoet vallen. Een kuil in de weg voor mijn flatgebouw vangt ze op en laat een spetterende symfonie klinken.

De bezoeken aan Petrov hebben iets heerlijk. Zijn gebouw is een van die schilderachtige kleine panden die je bijna doen vergeten hoe verval- len andere delen van New York soms zijn. De straat wordt aan beide kanten omzoomd door statige herenhuizen met felgekleurde luiken aan weerszijden van levendige bloembakken waaruit ranken omlaag bungelen die zich rond ijzerdraad en hekwerken krullen. De borden op de stoep zijn ontzettend beleefd: 'Hou uw hond alstublieft angelijnd.' 'Geluidsoverlast wordt beboet met \$ 500.' Het is idyllisch en heerlijk. De enigen die hier mogen wonen, zijn helaas mensen die zo'n appartement met een vaste huurprijs erven van hun steenrijke oude oma die al-

tijd bergen sieraden om had en nog heeft getennist met Robert Moses.

Petrovs wachtkamer is net een knusse woonkamer met versleten goudkleurige vloerbedekking en stoelen met vorstelijke poten. Eén muur gaat schuil achter klassieke romans, wat zinloos is aangezien niemand genoeg tijd heeft om Ulysses te lezen tijdens het wachten op zijn afspraak met de therapeut. Je zou dan ruim driehonderd keer een afspraak met Petrov moeten maken om het boek te kunnen uitlezen, wat maar weer eens bewijst dat iemand wel gek moet zijn om Ulysses helemaal te lezen. Een wachtkamer is gewoon geen geschikte plek of situatie om welk boek dan ook te lezen. Voor alle boeken is er een juiste plek en tijd. Alles van Henry Miller hoort bijvoorbeeld te worden gelezen op een plek waar niemand je kan zien. Carson McCullers hoor je op een warme zomeravond bij het open raam te lezen. Sylvia Plath hoort te worden gelezen wanneer je op het punt staat zelfmoord te plegen of als je wilt dat mensen denken dat je er echt heel dicht tegenaan zit.

Op Petrovs salontafel ligt nog meer leesvoer: de catalogus van L.L. Bean, Psychology Today, de catalogus van Eddie Bauer, het jaarlijkse aandeelhoudersverslag van Pfizer. Ik heb bewondering voor Petrovs talent om reclamefolders uit zijn brievenbus te laten opgaan in zijn werkomgeving.

De deur van Petrovs spreekkamer gaat open en er komt een kleine man naar buiten die met neergeslagen ogen haastig langs me loopt. Ik ben op weg naar zijn spreekkamer nog nooit iemand tegengekomen die oogcontact met me zocht, alsof het beschamend is om bij het verlaten van een therapieafspraak te worden gezien door iemand die op het punt staat precies hetzelfde te doen.

Petrov staat in de deuropening. 'Hoe gaat het vandaag met je, Carrie?' vraagt hij, terwijl hij me binnen wenkt. Op zijn bureau liggen hoge stapels boeken en aan de muren hangen diploma's. Petrov gaat op een rode stoel zitten en legt een geel schrijfblok op zijn knie. Ik laat me op de bank tegenover hem zakken.

‘Goed, hoor.’

‘Heb je deze week nog nieuwe vrienden gemaakt?’

Volgens mij heeft mijn vader hem op dat onderwerp gebracht. Ik heb niet veel vrienden, maar daar is een goede reden voor, die ik in de nabije toekomst zal uitleggen.

‘Het heeft deze week geregend,’ zeg ik tegen hem, ‘dus ik ben veel binnengebleven.’

Petrovs hand zweeft over het papier. Wat zou hij opschrijven? Het heeft echt de hele week geregend.

‘Dus je bent je flat niet vaak uit geweest. En de komende week? Heb je bijzondere plannen?’

‘Ik heb vandaag een sollicitatiegesprek,’ zeg ik. ‘Direct na deze afspraak.’

‘Dat is geweldig,’ zegt hij. ‘Wat is het voor baan?’

‘Dat weet ik niet,’ antwoord ik. ‘De afspraak is met een man die mijn vader kent. Ik weet zeker dat het iets is wat geestdodend en zinloos is.’

‘Misschien wordt het dat inderdaad vanzelf wel als jij er al met die gedachte naartoe gaat.’

‘Als u daarmee wilt zeggen dat het een zelfvullende voorspelling is, dan is dat psychologisch geklets,’ zeg ik. ‘Als ik tegen u zeg dat de baan geestdodend zou kunnen zijn, dan kan dat waar of onwaar blijken te zijn. De uitkomst houdt totaal geen verband met wat ik erover heb gezegd.’

‘Misschien toch wel,’ zegt Petrov. ‘Je hebt de mogelijkheid namelijk zelf al geopperd.’ Hij leunt achterover in zijn stoel. ‘Ik denk dat jij jezelf vaak tegenwerkt. Laten we eens kijken hoe het jou met vriendschappen vergaat. Als jij iemand hebt ontmoet, vertel je mij telkens dat deze persoon onintelligent of hypocriet was. Misschien is jouw definitie van slim wel te beperkt of die van hypocriet te uitgebreid. Er zijn ook mensen die heel streetwise zijn.’

‘Met mensen die streetwise zijn, kun je geen intelligent gesprek voeren,’ merk ik op. ‘En zelfs als ik wel andere mensen vond die slim waren, zouden ze waarschijnlijk nog steeds hypocriet en oneerlijk zijn.’

Dat is waar. Ik heb gestudeerd met een heleboel zogenaamd slimme mensen die de domme, gevaarlijke of hypocriete dingen die ze de hele tijd deden voortdurend rationaliseerden: dronken worden, seks hebben met heel veel verschillende mensen, drugs uitproberen. Aan het begin van mijn studie deed niemand dat, maar zodra de verleiding eenmaal had toegeslagen, lieten mijn klasgenoten zich meeslepen en praatten ze het goed. Zelfs de rustige, gelovige kinderen bedachten belachelijke smoezen. Als ze in bepaalde dingen willen geloven, is dat best, en als ze dat niet willen, is dat ook best, maar ze moeten zichzelf niet voorliegen over de reden dat ze van gedachten veranderen. Buiten de universiteit is het al niet veel beter gesteld met de hypocrisie, zeker in de stad niet.

‘Ik wil dat je me nu meteen iets positiefs vertelt,’ zegt Petrov. ‘Het maakt niet uit waarover het gaat. Vertel me eens iets waar jij gek op bent. Zoals: “Ik ben gek op de zonsondergang.” “Ik ben gek op Miami Beach.”’

‘Ik ben gek op mensen die klinken als een kaart van Hallmark.’

Petrov zucht. ‘Doe eens iets beter je best.’

‘Oké.’ Ik denk er even over na. ‘Ik ben gek op stilte en rust.’

Hij kijkt me aan. ‘Ga verder.’

‘Ik denk dat u het niet helemaal snapt.’

Hij zucht weer. ‘Geef me nog eens een ander voorbeeld.’

‘Ik ben gek op... de momenten dat ik me in bed kan uitrekken zonder claxons te horen, of geklets, of televisie, alleen maar het gebrom van de elektriciteitsdraden in de muren. Maar soms vind ik de geluiden van de straat ook fijn.’

‘Dat is mooi,’ zegt Petrov. ‘Vertel me dan nu maar eens iets wat jou

verdrietig maakt. Iets anders dan hypocrieten en mensen die niet slim zijn. Vertel me eens over de laatste keer dat je hebt gehuild.’

Ik denk na. ‘Ik heb al heel lang niet gehuild.’

‘Dat weet ik.’

Ik vind het vreselijk wanneer Petrov denkt dat hij dingen over me weet zonder dat ik ze hem heb verteld. ‘Hoe weet u dat dan?’

‘Omdat jij heel erg op je hoede bent. Omdat je op je vijftiende naar de universiteit bent gestuurd waar iedereen drie tot zeven jaar ouder was dan jij en jij je op je vijftiende in sociaal opzicht nog niet ver genoeg ontwikkeld had of je bewust was van je seksualiteit. Op de universiteit komen allerlei soorten gedrag voor, mensen die drinken, die overal om je heen hun maagdelijkheid verliezen en experimenteren met Joost mag weten wat allemaal. Sommige mensen proberen zich aan zo’n situatie aan te passen, maar jij hebt ervoor gekozen om je er totaal afzijdig van te houden. Dat was ook wel begrijpelijk. Nu is het alweer een jaar geleden dat je bent afgestudeerd en je bent nog steeds niet erg goed in je aanpassen aan sociale veranderingen. Dat je slim bent, betekent niet automatisch dat je ook ervaren bent in sociale omgang. Niemand zal ooit beweren dat het gemakkelijk is om geniaal te zijn.’

Ik hoor dat het buiten harder gaat regenen. Petrov staat op, doet het raam dicht en gaat weer zitten.

‘Je hebt het al een paar keer gehad over de Grote Leugen van je vader,’ zegt hij. ‘Volgens mij moeten we het daar een keertje over hebben.’

‘Ja...’

‘Maar niet vandaag. Ik heb een opdracht voor je.’

Ik staar naar het vloerkleed. Dat zit vol dunne draden en vezels.

‘Ik wil dat je je iets socialer opstelt, al is het maar voor heel even. Alleen maar om de andere kant van de situatie mee te maken en te bepalen of er zoiets bestaat als een neutrale zone waarin je je op je gemak

voelt. Ik wil niet dat je iets gevaarlijks of immoreels doet, maar ik wil wel dat je dingen doet als naar een feestje gaan en je aansluiten bij een organisatie of club. Nadat je een paar van deze dingen hebt gedaan, wil ik dat je mij vertelt hoe je je voelde toen je ze deed. Je hoeft er niet meteen mee te beginnen. Je mag best even wachten tot je aan het idee gewend bent.'

'Oké. Volgend jaar?'

Petrov glimlacht. 'Dat is geen slecht idee,' zegt hij. 'Oudejaarsavond zou een goede avond voor jou zijn om wat tijd door te brengen met vrienden. Je zou naar een oudejaarsfeest kunnen gaan.'

'Misschien kan ik ook gewoon overgeven op Times Square,' zeg ik. 'Dan pas ik er precies bij.'

Petrov schudt zijn hoofd. 'Je weet dat ik niet voorstel dat je iets gevaarlijks gaat doen. Ik wil wel dat je leert om socialer te worden. Wat je eigenlijk zou moeten doen, is ernaartoe werken dat je oudejaarsavond met andere mensen gaat doorbrengen. We zullen klein beginnen. Een vijfstappenplan.'

Petrov pakt een blok memoblaadjes waarop bovenaan Zoloff staat gedrukt. Sommige mensen nemen echt alles wat gratis is aan.

'Ten eerste,' zegt hij, 'wil ik dat je een lijst opstelt van tien dingen die jij fijn vindt. Straatgeluiden was een goed begin, maar ik wil er tien hebben. Ten tweede wil ik dat je lid wordt van minstens één organisatie of club. Op die manier ontmoet je misschien wel mensen met dezelfde interesses als jij, wellicht zelfs mensen die jij slim vindt.' Hij schrijft het op. 'Ten derde ga je op date...'

'Oké...'

'Ten vierde wil ik dat je iemand vertelt dat je echt heel veel om hem of haar geeft. Het mag niet sarcastisch zijn.'

'Sarcastisch? Ik?'

Petrov scheurt een memoblaadje af en geeft het aan mij.

Zoloft @

1. Stel lijst op van tien dingen die je leuk vindt
2. Word lid van org./club
3. Ga op date
4. Zeg tegen iemand dat je om hem/haar geeft
5. Vier oudejaarsavond

‘De bedoeling hiervan is dat je leert om je aan te passen,’ zegt hij. ‘Niet om je te leren om iets slechts te doen. Wel om je te laten zien dat er positieve kanten kunnen zitten aan sociale contacten.’

‘Het zou me lang niet zo veel moeite kosten om me aan te passen aan de wereld als de wereld logisch in elkaar zat,’ zeg ik. ‘Maar dat is dus niet zo. Dat heb ik steeds opnieuw weer meegemaakt. Misschien moet de wereld zich juist aan mij aanpassen.’

‘Probeer het in elk geval eens,’ zegt hij smekend. ‘Als je iemand voor het eerst ontmoet, doe dan bijvoorbeeld niet zo...’

‘Niet zo wat?’

‘Betweterig.’ Hij krabt aan zijn sikje. ‘Hou jezelf voor dat het niet nodig is meteen te koop te lopen met alles wat je weet of elk argument te gebruiken dat je in je hoofd hebt zitten.’

‘Als het niet prettig aanvoelt om te zeggen wat ik denk, is die andere persoon dan niet gewoon ongeschikt voor mij? En als ze mij niet mogen, is het dan niet beter dat ik daar zo snel mogelijk achter kom? Als ik zeg wat ik vind, weten we bovendien meteen of we wel bij elkaar passen.’

Hij knippert even met zijn ogen. ‘Het is goed om mensen te leren kennen die bij jou passen, maar je hoeft ze niet meteen te overvallen met een test.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik zal erover nadenken.’

Hij knikt. ‘Probeer het gewoon.’

Buiten trek ik mijn jas over mijn hoofd om de neerstortende regen af te weren en dan ren ik naar de metro. Ik kan haast niet wachten tot ik weer thuis ben, tussen de lakens kan kruipen en in slaap kan vallen. Helaas kan dat niet. Ik heb een sollicitatiegesprek.

Dicht bij de metrohalte bijt een man in een regenjas me toe: ‘Kijk eens wat vrolijker!’

Daardoor voel ik me nog ellendiger. Ik was in gedachten verzonken, bemoeide me met mijn eigen zaken, en toch vond iemand dat hij het recht had om me te storen. Beseft hij dan niet dat ik alleen nog maar minder zin krijg om vrolijk te kijken doordat hij me het gevoel geeft dat ik iets verkeerd deed? Het heeft juist een averechts effect. Dat is hetzelfde als een jankend kind slaan om te voorkomen dat het huilt, en dat hebben we allemaal weleens meegemaakt.

Ik snap trouwens ook niet wat het hem aanging. Ik vraag ook nooit aan andere mensen om hun gezichtsuitdrukking te veranderen. Waarom vertelt iedereen mij wel altijd wat ik moet doen, maar zouden ze nooit toestaan dat ik dat ook maar een tiende van de tijd bij hen doe?

Het restaurant waar ik heb afgesproken met Brad Nickerson is maar twee haltes ver. Wanneer ik aankom, zit hij al aan een tafeltje. Hij heeft achterovergekamd blond haar en een nietszeggend gezicht. Hij is jonger dan ik had verwacht en ik ben er niet helemaal van overtuigd dat dit niet stiekem een blind date is in plaats van een zakelijke ontmoeting.

Hij staat op en glimlacht.

‘Aangenaam,’ zegt hij.

‘Van hetzelfde.’

We gaan allebei zitten. Hij slaat zijn ene been over het andere – hij heeft lange benen – en vraagt me hoe de reis hiernaartoe is verlopen. Dan richt hij zijn aandacht op een klembord. ‘Ik ga je even een paar dingen vragen over je competenties.’

‘Dat is goed.’

‘Je vader zegt dat je kunt typen,’ zegt hij.

‘Dat klopt.’

‘Met welke computers kun je overweg?’

‘Tijdens mijn studie heb ik gewerkt met Macs, Dells, Gateways, HP’s en heel veel merkloze pc’s, en met alle besturingssystemen van Mac en Windows. Het was wel fijn geweest als ze allemaal iets beter op elkaar aansloten. Als Europa de euro kan accepteren, waarom kunnen onze computers dan niet iets meer op elkaar lijken?’

Hij knijpt zijn ogen half dicht. ‘Hoe oud zei je dat je was?’ vraagt hij.

‘Ik ben negentien.’

‘Je komt verschrikkelijk serieus over voor iemand van negentien.’

Ik weet niet wat ik daarop moet zeggen. Nu voel ik me ellendig, net als toen die kerel ‘Kijk eens wat vrolijker’ schreeuwde. Alsof ik iets verkeerd heb gedaan door alleen maar te bestaan.

Brad zegt ook niets, maar staart me aan en wacht af. En wacht nog wat langer. Als ze iemand sollicitatiegesprekken laten voeren, zouden ze er op zijn minst voor moeten zorgen dat die persoon half zo bekwaam is als degene die hij interviewt.

‘Misschien kun je me vertellen om wat voor baan het gaat,’ zeg ik.

‘O!’ zegt hij. ‘Nou, in het begin zou het zoiets zijn als administratief assistent van de baas, dingen typen wanneer dat nodig is en met het kantoorwerk helpen. En dat kan na verloop van tijd tot grotere verantwoordelijkheden leiden.’ Hij pakt zijn koffiekopje op. ‘Hoe klinkt dat?’

Ik verwacht niet dat hij echt een eerlijk antwoord wil hebben. ‘Fantastisch,’ zeg ik.

‘Hm.’ Hij neemt een slokje koffie. ‘Hm.’ Hij denkt even na. ‘Tja, als jij me nu eens vertelt wat je sterke en zwakke punten zijn?’

Eindelijk een relevante vraag! Ik zeg: ‘Ik probeer erachter te komen

wat goed is en wat fout, en me daaraan te houden. Ik doe niet mee aan activiteiten die gevaarlijk zijn voor anderen of mezelf. Ik probeer geen oordeel te vellen over andere mensen.'

'Ik was niet bezig een oordeel over jou te vellen,' zegt hij zomaar vanuit het niets.

'Dat zei ik ook niet.'

We bevinden ons weer op een dood punt. Hij keert snel terug naar bekend terrein.

'Hoe snel kun je typen?'

'Zestig tot vijfenzestig aanslagen per minuut,' zeg ik.

Hij zegt niets.

Ik vraag: 'Wil je misschien weten hoeveel dat volgens het metrieke stelsel is?'

Hij haalt zijn schouders op. 'Goed.'

'Zestig tot vijfenzestig aanslagen per minuut.'

Ik glimlach, maar kennelijk is deze poging om te laten zien dat ik het niet serieus meen niet bevredigend genoeg. Hij drinkt zijn koffie op. 'Nou,' zegt hij glimlachend, terwijl hij opstaat, 'het was bijzonder leuk om je te ontmoeten. Waarschijnlijk bellen we je nog wel.'

'Geweldig,' zeg ik, maar eigenlijk complimenteer ik hem met de discrete wijze waarop hij de kwestie afblaast.

Wanneer ik eindelijk thuis ben, ben ik ongelooflijk opgelucht. Godzijdank ben ik daar weg.

Ik doe de deur van de slaapkamer dicht, laat mijn schoudertas op de grond vallen en trek mijn vochtige kleren uit. Het elastiek van mijn broek laat een rood spoor achter om mijn middel. Ik wrijf erover om het uit te wissen. Dan hang ik mijn kleren over een stoel en loop ik naar mijn bed.

Nu kan ik me eindelijk bezighouden met mijn lievelingsbezigheid.

Slapen.

Mijn bed is een uitgestrekte oceaan met drie dikke, stevige kussens. Langzaam laat ik me naakt tussen het beddengoed glijden. Ik voel de koele lakens om me heen. Het katoen streelt mijn rug. Ik doe mijn ogen dicht en ontspan elke wervel van mijn ruggengraat.

Mijn hoofd is leeg. Elk deel van mijn lijf zinkt weg en komt tot rust. Ik hoef nergens aan te denken, ik hoef niets te horen, te zeggen of te voelen, ik hoef me nergens druk over te maken. Alles wordt gefilterd tot het volledig helder en duidelijk is.

Het dak zou kunnen instorten en me volledig bedekken met beton. De gevorkte barst in mijn muur zou helemaal kunnen doorkruipen tot aan het plafond. Toch kan ik hier eeuwig blijven liggen als ik dat wil. Er is niemand die me tegenhoudt.

In mijn bed zijn geen psychologen, geen mensen die me een sollicitatiegesprek afnemen, geen hypocrieten. Ik hoef geen lijst te maken van manieren om socialer te worden. Ik hoef niet vrolijker te kijken. Ik hoef mijn ideeën niet te rechtvaardigen. Ik hoef geen nette schoenen aan. Ik hoef niet trouw te zweren aan de vlag. Ik hoef geen nummer 2-potlood te gebruiken. Ik hoef de kleine lettertjes niet te lezen. Ik hoef geen vijftig dozen koekjes met pepermuntsmaak te verkopen. Ik hoef niet één meter zestig te zijn om in de achtbaan te mogen.

Het is inderdaad waar dat in bed liggen geen intellectuele bezigheid is. Het is ook waar dat het niet productief is.

Maar als vijfnegentig procent van de buitenbedse activiteiten een kans op pijn bevatten, dan is pijnvrij zijn simpelweg het zaligste gevoel op de hele wereld.

Ik blijf een uur zo liggen, luisterend naar de regen die een kletsnat bericht op mijn ramen tikt. Zodra de storm een beetje is geluwd, hef ik mijn hoofd op.

Een vleugje kersengeur kruipt onder mijn neus door. Ik weet niet waar het vandaan komt; misschien wel door het raam. De geur doet me denken aan limonade met kersensmaak, iets wat ik al in geen jaren heb gehad. Ik denk aan het heftige gebruik en het geborrel diep in je buik.

Ik zie in gedachten een gigantisch glas voor me met donkere golven vocht die tegen de zijkant klotsen. Ik herinner me een oudejaarsfuif die mijn vader gaf toen ik nog klein was en de donkere kersenlimonade die het enige was wat de kinderen mochten drinken, terwijl de volwassenen highballs naar binnen werkten. Een jongen die Ted heette stopte M&M's, chips en pinda's in zijn kersenlimonade tot wij in elkaar krompen. Alleen al de dreiging dat hij het zou opdrinken leverde hem zo veel aandacht op dat hij het volgens mij niet eens meer echt hoefde te doen.

Ik pak mijn schrijfblok dat op de stereo ligt en begin met het opstellen van mijn 'lijst van dingen die ik fijn vind' voor dr. Petrov. Al snel heb ik zowaar een paar dingen bedacht.

1. Limonade met kersensmaak
2. Straatgeluiden
3. Mijn bed

Het mooiste bed dat ik ooit heb gehad, was er eentje met een kobaltblauwe hemel toen ik acht was. In die tijd had ik een superkamer. Hij had een ruw, zwart vloerkleed, een pachisospel, een gigantisch periodiek systeem met de elementen, een diagram van de hegeliaanse dialectiek, een model van het zonnestelsel, een paar abstracte schilderijen en een sextant.

4. De blauwgroene tint van een binnenzwembad
5. Zeesterren
6. De victorianen

7. Spikkels

8. Regen overdag (dan is het gemakkelijker om te slapen)

Ik denk nog even na. Ik kan niets meer verzinnen.

Als ik een lijst moest maken van dingen waaraan ik een hekel heb, zou ik zo drie schrijfblokken kunnen vullen.

Dat zou leuk zijn. Een lijst van dingen waaraan ik een hekel heb.

Dan zou ik kunnen beginnen met het stel aan de overkant van de straat.

Het stel aan de overkant van de straat is eind twintig of begin dertig. Ze zijn allebei lang en zien er hoogopgeleid uit. Ik zie hen vaker achter hun keukenraam dan ik hen buiten zie. Ze staan altijd te stoeien voor de oven, dan knijpen of porren ze elkaar, en voordat je er erg in hebt, is er een voorstelling over vrije liefde aan de gang, totdat ze zich eindelijk terugtrekken in een andere kamer. Je zou toch verwachten dat ze genoeg respect voor hun burens zouden hebben om ons buiten hun uitzinnige uitspattingen te houden. Maar dat is niet de reden dat ik een hekel aan hen heb.

De reden dat ik een hekel aan hen heb is dat ze me nooit groeten als we elkaar op straat tegenkomen. Ze moeten toch weten dat ik hun buurvrouw ben. Ik woon hier al bijna een jaar.

Maar ja, ik groet hen ook nooit.

Ik blijf het nog een tijdje proberen, maar kan geen nummer negen en tien voor mijn lijst bedenken. Ik leg het schrijfblok weg, vouw mijn handen als de poten van een Duitse dog over elkaar en ga op mijn zij liggen.

Ik denk na over Petrovs vijfstappenplan. Lid worden van een organisatie. Op date gaan. Petrov denkt zeker dat ik niet in staat ben tot dat soort dingen. Het gaat er helemaal niet om dat ik ze niet kán. Het gaat erom dat ik ze niet wíl.

Tuurlijk, alleen zijn kan erg saai zijn, maar waarom zou ik mezelf

dwingen om naar buiten te gaan en mensen te ontmoeten die hun morele, ethische en intellectuele standaard hebben verlaagd om zich aan te passen aan alle andere mensen met lage morele, ethische en intellectuele standaarden? Dat is het enige wat ik zou aantreffen als ik eropuit ging.

Ik zou Petrov kunnen tonen dat hij het verkeerd ziet. Ik zou hem kunnen laten zien dat het probleem niet bij mij ligt, maar bij alle anderen. Dat zou ik kunnen doen, gewoon om te bewijzen dat het belachelijk is.

Op een date gaan of lid worden van een club dwingt mij me te begeven in sociale situaties waarmee mensen de hele dag te maken krijgen. Ik weet zeker dat het niet moeilijk hoeft te zijn. Hoewel Petrov gelooft dat er 0,0001 procent kans bestaat dat ik één persoon zal tegenkomen die mij begrijpt, acht ik het waarschijnlijker dat ik slechts zal kunnen zeggen dat ik het in elk geval heb geprobeerd.

Dit wordt vervelend, maar het kan nooit erg moeilijk zijn. Ik zal een spion zijn binnen het sociale verkeer. Dan zal ik opnieuw niet alleen aan mezelf, maar ook aan Petrov bewijzen dat alleen zijn voor mij altijd nog altijd beter is dan naar buiten te gaan.

Die avond gaat de telefoon. Het zou slecht nieuws kunnen zijn. Misschien is het mijn vader die belt om me te vertellen dat ik de baan niet heb gekregen. Of erger nog, misschien is het mijn vader die belt om me te vertellen dat ik de baan wél heb gekregen. Maar het kan ook de commissie van de stichting MacArthur zijn die belt om me mede te delen dat ik hun vijfjarige bollebozenbeurs heb gewonnen. Ik spring op en neem op voordat hij voor de vierde keer kan overgaan.

Het is mijn vader.

‘Ik heb Brad gesproken,’ zegt hij. ‘Hij leek te denken dat je niet echt in de baan geïnteresseerd was.’

‘O, nu weet ik het weer,’ zeg ik. ‘Die sullige, onvolwassen gast.’

‘Ik kreeg de indruk dat je niet echt vriendelijk tegen hem bent geweest.’

‘Ik heb niet om dat sollicitatiegesprek gevraagd.’

‘Op een gegeven moment zul je me toch eens moeten vertellen hoe jij op eigen benen wilt kunnen staan.’

‘Momenteel heb ik daar goede steunzolen voor.’

‘Carrie.’

‘Ik ben vanochtend bij dr. Petrov geweest.’

Daar fleurt hij zo te horen wat van op. ‘Dat is mooi. Wat zei hij?’

‘Hij wil dat ik een of ander experiment uitvoer om socialer te worden. Op date gaan. Lid worden van een club.’

‘Wat heb jij daarop gezegd?’

‘Ik heb gezegd dat ik het zou proberen.’

‘Zo hoor ik het graag.’

‘Je staat bij me in het krijt, dat weet je, hè?’ zeg ik.

‘Hoezo?’

‘Je weet best waarom.’

Stilte.

Hij weet dat ik het over de Grote Leugen heb.

‘Ja, ik weet het,’ zegt hij.

‘Mooi.’

‘Goed, als er een baan bestond waarin je wel geïnteresseerd was, wat zou dat dan zijn?’

‘Iets waarbij ik mijn intelligentie kan gebruiken,’ zeg ik. ‘Iets met werktijden die niet belachelijk zijn. Iets waarbij ik kan slapen wanneer anderen wakker zijn en wakker kan zijn wanneer anderen slapen. Iets waar mensen niet neerbuigend doen...’

‘Ja...’

‘Iets waaraan ik geen hekel heb.’